33.

DE CAPITIS HUMERI LUXATIONE

ET COLLI EJUSDEM FRACTURA SIMULTANEA:

DISSERTATIO

ANATOMICO-CHIRURGICA,

Die 12^a. Veneris Maii, anno 1786, à ſeſqui-ſecundâ poſt meridiem ad ſeptimam

DISCUTIENDA.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS;

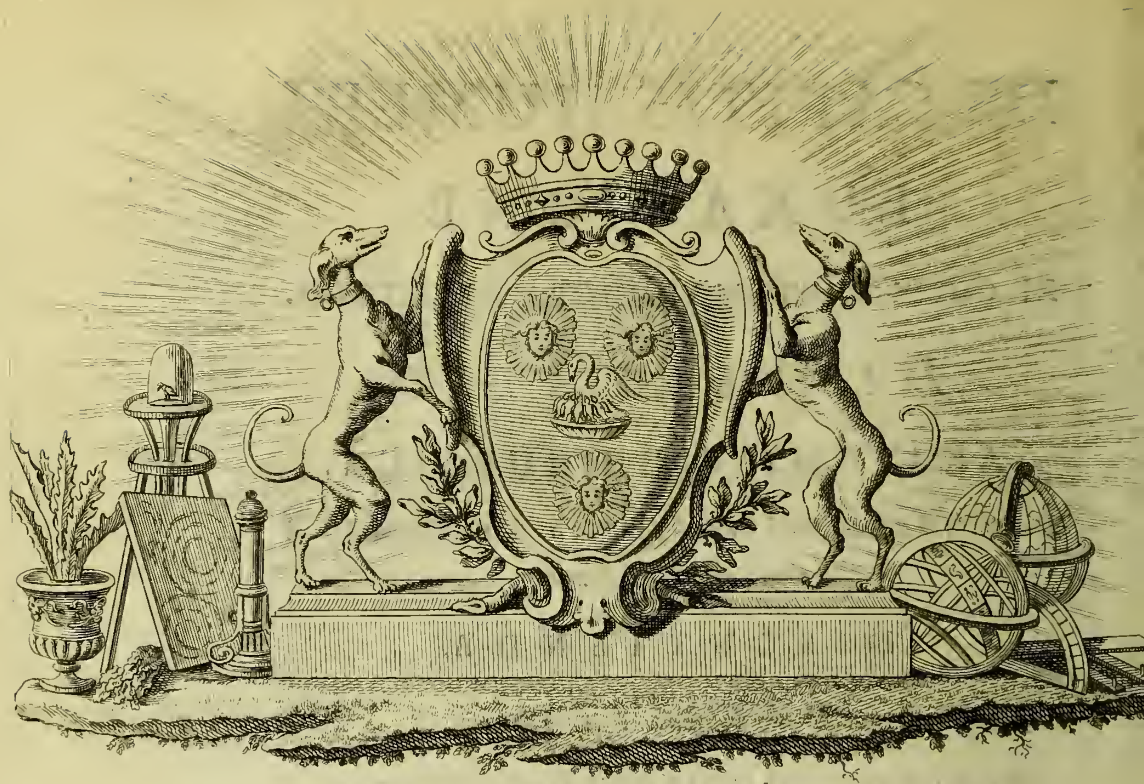
PRO ACTU PUBLICO,

ET

SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVI.

ILLUSTRISSIMO ET NOBILI VIRO

D.D. JOANNI-BAPTISTÆ ANDOUILLÉ,

REGI A SECRETIORIBUS CONSILIIS,

CHIRURGO PRIMARIO,

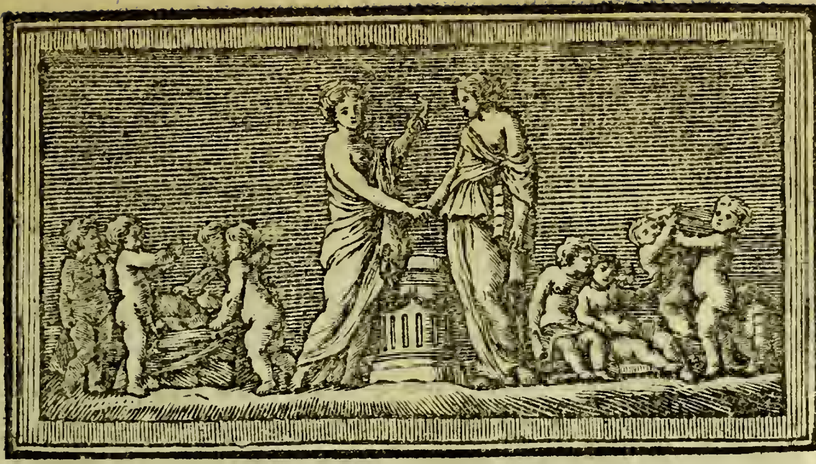
ACADEMIÆ REGIÆ CHIRURGIÆ PRÆSIDI PERPETUO,

È REGIA SCIENTIARUM ACADEMIA, &c. &c. &c.

Has laborum ſuorum primitias in perpetuum venerantis & grati animi monumentum

DICAT, VOVET, CONSECRAT

P. F. GALLÉE.

DISSERTATIO ANATOMICO-CHIRURGICA.

A VITÆ incunabulis in intima corporis humani ſerpit morboſa labes; creſcit illud; creſcit & illa; ſuos quælibet ætas patitur manes : undequaque impendent ipſi inopinata pericula; in Scyllam ſæpè ſæpiùs incidit Charybdim evitare cupiens; vix quemquam alicujus accidentis reperias immunem : durum! ſed levius fit chirurgiâ. De his diversis affectionum præternaturalium ſpeciebus diſſerere non eſt animus : de luxatione capitis Humeri, & colli ejuſdem oſſis fracturâ ſimultaneâ, hîc tantùm agemus : antequàm autem ad ſpecialia deveniamus, aliquid de anatomiâ partis præmittendum eſt.

SCAPULAM inter & Cubitum, os Humeri ſitum eſt; figuram habet cylindraceam; in corpus & extremitates dividitur.

EXTREMITAS ſuperior caput obtinet craſſum, hæmiſphæricum, cartilagine levigato, quâ parte in cavitatem glenoïdeam recipitur, obductum; quæ cavitas eſt ellyptica, anteriùs obli-

què ſita. Cruſta cartilaginea maximè expolita hanc induit; ſubſtantia fibroſa illam ambiens, è tendinibus muſculorum bicipitis magnique anconœi præcipuè ortum ducens, capacitatem magnoperè auget. Infra caput reperitur contractura quæ collum vocatur, in recèns natorum oſſibus cartilagineum, diùque idem remanet.

Propè cervicis partem ſuperiorem duæ ſunt tuberoſitates quarum una inferior & exterior craſſa nuncupatur, altera anterior, parvaque dicitur: has inter ſinuoſitas ſatis profunda bicipitalis dicta, jacet; extenſa ad humeri corpus quod eſt cylindraceum, gibboſum externè, in quibuſdam locis ob muſculorum inſertiones aſperum, & ad continendam medullam intùs cavum.

In humeri extremitate inferiori facies anterior & convexa; altera poſterior, & anguſtior duobus proceſſibus ſeparatæ, nobis conſiderandæ ſunt. Has ſubter plurimæ annotantur cavitates, ulnæ radiique apophyſes in flexione & extenſione brachii inferioris, recipientes: condyli duo, quorum internus alter, alter verò externus, capitulum ſuper quod radii ſinus volvitur, trochlea ſupra quam magna ulnæ cavitas Sigmoïdea movetur, hanc definiunt extremitatem.

Capſula valdè tenuis articulum humeri cum ſcapulâ ambit; circumferentiæ foveæ glenoïdeæ ex una parte annectitur; ex alterâ verò humeri collo, ſi ſinuoſitatem ſuprà dictam excipias, in qua tendo bicipitis externus antequàm per articulationem tranſeat, recipitur: tunc enim hunc amplectitur deſcendens, illumque concomitatur uſque ad fibram muſculi rubram; deindè cum telâ cellulari confunditur.

Hanc articulationem arthrodialem cingunt & firmant plurimi fibrarum ligamentoſarum faſciculi, muſculique non pauci, inter quos imprimis, ſuprà-ſpinatus, infrà-ſpinatus, teres-

minor, ſubſcapularis, deltoïdes, teres-major, coracobrachialis, &c. annumerantur: ad eumdem ſcopum, binæ apophyſes in ſummitate articuli exiſtentes, inſerviunt; harum una lata & externa ex ſcapulæ ſpinâ ortum ducit; acromion nominatur: altera ferè teres & interna, è collo omoplatæ naſcens, coracoïdes dicitur.

Capſulæ internam ſuperficiem irrorat mucus albuminoſus, ſynovia dictus, ex quo exurgit illud linimentum quod articuli cavum lubricum reddit, ita ut bina oſſium extrema, ſcapulæ ſcilicet & humeri, ſine multo attritu ad ſe invicem moveri poſſint; moventur quidem majori cum facilitate & in omni ſenſu, tum propter parvam cavitatis glenoïdeæ ſcapulæ capacitatem (relativè ad capitis humeri volumen) cùm propter magnam ligamentorum articuli laxitatem: eâ maximè de cauſâ ſæpiſſimè evenit humeri cum ſcapulâ luxatio quam prolapſum oſſis è ſuo acetabulo definimus.

Introrſùm, extrorſùm & antrorſùm luxatur brachium, nec verò ſupernè, ratione habitâ proceſſuum coracoïdes acromionque dictorum, niſi perfringantur. Hanc deorſùm accidere ferè impoſſibile, ob tendinis longiſſimi anconœi poſitionem infrà omoplatæ cervicem hærentis, minimamque coſtæ ejuſdem oſſis ſuperficiem, in quam ſi incidat humeri caput, non poteſt quin ſtatim vel à minima vi, vel à minimo motu ab eâ dimoveatur.

Variis ab auctoribus propria harum-ce luxationum exponuntur ſigna, ex arbitrarii motûs privatione, elongatione vel accurtatione membri luxati, comparatione illius in ſitu & figurâ cum integro & ſano, difficultate talis vel talis motûs, &c. deſumpta. Hoc autem nobis ſcire ſufficiet ut, de quâ agimus, quàm rariſſima ſpecies (*a*), evidenter dignoſcatur. Manifeſta

---

(*a*) Semel tamen hunc caſum in praxi reperit harum ſcholarum Moderator doct. *Botentuit*, ſemelque curatio ei feliciter ſucceſſit.

eminentia, dura, in illa parte in quam caput oſſis excidit, tangetur, inſignem verò cavitatem in eo articuli loco à quo receſſit, digito inquirente ſenties: eminentia in tali vel tali parte exiſtens, internam vel externam anterioremve luxationem indicabit: addantur præterea ſigna fracturæ colli ejuſdem oſſis, de quâ mox acturi ſumus; tuncque non allucinabitur qui attentè perpenderit, facillimèquè vitabit errorem (de quo Galenus (*a*) propriâ calamitate edoctus & alii benè multi (*b*) loquuntur) in quem incidunt qui pro humeri luxatione, acromii à cla-

---

Percival Poot dit qu'il a vu des Praticiens cauſer la fracture du col de l'humérus, en voulant réduire cet os luxé à l'aide de la porte. *Poot ſur les luxations, trad. de M. Laſſus, page* 150.

» (*a*) In palæſtrâ lati ſcapularum oſſis ſummitate diductâ, Magiſter
» intuitus partem ſuperpoſitam humeri commiſſuræ, depreſſam, exiſtimans
» humeri caput in alam excidiſſe; intentionem tentat atque impulſum:
» quæ quidem artificioſè agit; at cum ſine ullo profectu operam perderet,
» arbitror peccati aliquid in impellendo; quamobrem alios adhiberi
» jubeo, qui cum ipſo humerum & ab inferiori parte, & à contrariâ
» extendant: atque ipſe integræ manûs digitos, quantùm poſſum, intrò-de-
» mitto ad humerum, qui excidiſſe videbatur, ut inditi inter latus &
» humeri caput ipſum impellerent: nihil autem inveniens in ala præter
» naturam, jubeo ut extendere ceſſent qui cum Magiſtro ſimul vim ad-
» hibebant, eo quòd humeri caput non procidiſſet; hi vero exiſtimantes me
» fracti animi ob dolorem eſſe, hortantur, ut ſibi me ipſum commit-
» tam, nec ab extendendo deſiſtunt; ita ut muſculum avulſiſſent (quæ
» res, inquit Galenus, aliis jam accidit) niſi fortè alter adveniſſet, qui
» optimè noverat me nullo modo ob mollitiem extendentes prohibere.
» Hic illos removet, ac me rogat quid mali ſit, quidque faciendum
» cenſeam. Reſpondeo ſummitatem humeri eſſe diductam, eoque ad bal-
» neum, dum quæ ad curationem facerent, afferrentur, &c. . . . .
» Galenus in lib. Hypp. de artic. Comment. Vid. vid. interpr. pag. 160.
» alin. 2.

(*b*) Ce cas, dit M. Sabatier, s'eſt préſenté à moi deux fois: la clavicule étoit remontée de plus d'un pouce; & ſi je m'en fuſſe tenu aux ap-

viculâ divulſionem habent : jugulo enimverò externè luxato per muſculi cucullaris fibras plus minuſve ſurſùm trahitur ; elongantur ideò muſculi deltoïdis fibræ quibus humeralis extremitas inſertionem dat : tum liquet ſub ſcapulæ vertice depreſſionem neceſſariò exiſtere , cavi glenoïdei formam incautè conſideranti effingentem.

Luxationis cauſæ vel internæ ſunt, ut ligamentorum debilitas, muſculorum convulſio ſeu paralyſis, ſynoviæ abundantia nimia, variaque articulationis vitia ; vel externæ, ut caſus, ictus, violenta membri extenſio , quibus periculis maximoperè committitur brachium ; innumeris enim in vitæ circumſtantiis ſcutum eſt hominis extremitas ſuperior.

Luxatio vel eſt ſimplex, vel compoſita, complicatave vel recens vel antiqua.

De prognoſi & luxationis curatione tractabimus, ubi de prognoſi & curatione fracturæ colli de qua nobis agendum ſupereſt.

Fracturam cervicis Humeri dicimus ejuſdem oſſis in loco colli à vi externâ & contundente diviſionem.

In ſimplicem compoſitam & complicatam recentem & veterem , ut & luxatio, dividitur.

Vel oſſis fracti extrema à contactu receſſerunt , vel non : de obliquâ fracturâ nec-non de illâ quæ oſſis in parva fragmenta comminutione , complicatur , ſilebimus. De tranſverſa & recenti , uno verbo de ſimpliciori, ne nimiùm vires ultra noſtras ſuſcipiamus, diſceptabimus.

Cauſæ externæ ſunt ictus, lapſus, violentæ colliſiones : cauſas internas non ſuſcipimus explanandas.

Plus minusve facilis eſt hujus fracturæ diagnoſis, prout

---

parences, & que je n'euſſe pas cherché la tête du l'humerus ſous le creux de l'aiſſelle, j'aurois cru que l'humerus étoit luxé. . . . . Sabatier, Traité complet d'Anatomie, 2. édit., tom. 1. pag. 169.

major vel minor eſt partium fractarum receſſus, & in ratione accidentium.

Hæc ut certè cognoſcatur, circa articulum, attrectationibus prudenter adhibitis, an oſſis fracti extrema ſentiantur, digitis inquirendum; hoc ſi non ſufficiat, partem humeri inferiorem unâ manû, partem verò ſuperiorem alterâ, amplectatur Chirurgus: tum hinc atque hinc placidè moveatur brachium; animadvertendumque an motus ex infimâ parte ad caput non tranſmittatur, an crepitus quidam ex colliſione fragmentorum audiatur, aut infra caput immediatè percipiatur. Res ſi ita ſe habeat, non amplius ambigas: Colli fracturam adeſſe fidenter pronuntia; plura quæris? ſigna luxationis capiti humeri ſuprà recenſita in memoriam revoces; unius enim diagnoſis alteram dilucidat.

Fracturæ & luxationis prognoſis erit in ratione ſitûs partium, accidentium, ætatis, idioſyncraſiæque ægri: in hac autem ſummâ prudentiâ utendum, ne fama chirurgi periclitetur, ſi præſertim nihil metuendum pronuntiaverit.

Luxationis & fracturæ curatio in eo conſiſtit, ut oſſis partes in ſedes naturales reponantur & reductæ contineantur, quod fit extenſione, contra-extenſione, coaptatione, deligatione & ſitu, ut accidentia præſentia debellentur, futuraque, quantùm fieri poteſt, præcaveantur antiphlogiſticis internis & externis, ut in libris de Arte agentibus videre eſt.

Unanimis fuit huc uſquè auctorum conſenſus, de ordine adhibendo ut fractura & luxatio de quibus mentionem facimus, curentur: juxta illos fractura primùm eſt reducenda, hâcque conſolidatâ humeri caput in ſuam ſedem reponendum; ſic procedunt, ex eo quòd, inquiunt, extenſione vincenda ſit muſculorum reſiſtentia, ut os elapſum in locum naturalem reſtituatur; quod eſſe non poteſt in primo inſtanti; nam humeri caput ſufficientem non habet longitudinem ut vires extendentes ei applicentur: neceſſe eſt igitur ut cum oſſis corpore

anteà conſolidetur ; proindèque fracturæ curatio antequàm luxationis repoſitio tentetur (*a*).

Apprimè tamen ex hac-ce praxi malorum iliadem ſuboriri poſſe, ipſos non latere poterat ; inter quæ partium vicinarum compreſſio, inflammationes, vulneris capſulæ articularis ſæpè-ſæpiùs laceratæ coalitio, ſynoviæ ſpiſſitudo, cavi glenoïdei coarctatio, annumeranda erant ; ex quibus omnibus reducendi retinendique capitis difficultas, aut potiùs impoſſibilitas, conſequenter in extremitate haud ſanabile vitium : his malis occurrere phlebotomiâ, diætâ, cataclyſmis, impluviis, cataplaſmatibuſque emollientibus, fruſtrà enitebantur ; quid enim, malo urgente, topica præſtare poterant ? quid impediet quominùs intrà menſis ſpatium & ampliùs, cavitatis glenoïdeæ vacuæ ſupercilia plus minuſve verſùs centrum coeant, glandulæ vel vaſa, vel cartilagines intumeſcant ? Hoc prudentibus Chirurgis penſitandum relinquo.

Forte-fortunâ eveniet ut talia remedia optatos ſucceſſus ſemel obtineant ; ſed heu ! quàm rariſſimi erunt tam felices eventus ; ſi que res ita ſit ut manifeſtum eſt, nonne citiora requirenda eſſe auxilia, ſatis ſuperque patet ? nonne rejicienda tam manca praxis, tam gravibus obnoxia malis ab eâ conſectariis, ſi alia exiſtit tutior, certior, minorem afferens dolorem ; omne quod ſecum trahit periculum alia, ferè auferens? Quam propoſitionem nunc habemus explanandam.

Debitâ attentione anatomiam articuli non conſiderabant practici ; in errorem exindè inducebantur ; magnum muſculorum numerum Humeri caput ambientium annotabant ; horumque

(*a*) C'eſt l'unique moyen, dit Duverney, que l'on puiſſe tenter en cette rencontre ; il avoue que le ſuccès en eſt douteux. *Maladies des os, tome I, page* 134.

Cette méthode, dit M. Petit, ne réuſſit pas toujours, mais il n'y en a pas d'autre. *Maladies des os, tome I, page* 58.

reſiſtentiam in capitis repoſitione ſuperandam eſſe arbitrabantur: falſum ſanè principium, undè illorum ſiniſtra praxis. Nullis equidem muſcularibus nec tendinoſis fibris inſertionem dat humeri caput: ſint in exemplum tendines ſupra-ſpinati, infra-ſpinati, rotundi minoris ſubſcapulariſque, utpotè faciliùs decipere valentium; atqui tamen ex illis nullus nec capiti nec collo quidem affigitur, tuberoſitatibus verò humeri de quibus ſuprà, ut ex anatomiâ patet: nulla igitur aut certè quàm minima ſuper hæc erit eorum actio, minimaque etiam vincenda erit reſiſtentia: quid igitur obſtaret cur capitis primùm, deindè fracturæ repoſitio fieret, ad hunc modum? (maximùm aliundè infert periculum mora, operatio nullum.)

Ægro in ſedili collocato, ex miniſtris unus corpus ſuſtinebit, omoplatam manibus ſtabiliendo; alter humerum perfractum ſuffulciet: tunc artis Magiſter de capitis luxati poſitione certus, hoc digitis unci modo contractis apprehendet, motibuſque placido gradu & prudenter adhibitis, eâdem viâ quâ elapſum eſt attrahet, haudque difficillimè (cum minima ſint ſuperanda obſtacula) in cavitatem naturalem reſtituet, quod tactu & articulationis autopſiâ anatomicâ noſci facile.

His-ce peractis miniſter unus partem humeri ſuperiorem manibus cinget firmabitque; unâ manu carpum circumdabit alter, humeri condylos fulciet alterâ, hic lentè gradatimque extremitatem protendet, donec fractæ partes ſuprà ſe invicem non efferantur; eodem tempore Chirurgus ut extenſio deſinatur imperabit; digitiſque & manuum volis, in loco fracturæ jam anteà collocatis, oſſis fragmenta in ſedem naturalem blandè compellet; quæ operatio optimè ſucceſſerit, ſi tactu nulla præternaturalis notetur inæqualitas, ſi membri conformati figura ſit eadem ac anteà: oſſe fracto ſic probè coaptato, membri immobilitatem præcipiet Chirurgus; ab alio miniſtro varias apparatûs partes recipiet, cujus prima erit linteum albumine ovi

oblinitum

oblinitum; in tertia parte ſuperiori ponè & antè fiſſum obliquè; ſatis latum ut fractum humerum circumdare poſſit, & ut extendatur è collo uſque ad tertiam ejuſdem oſſis partem infimam ſufficienter longum, ſuper fractum humerum nudum applicabitur; duo ſuperiora capita omoplatam magnumque pectoralem muſculum decuſſando ſuper ſcapulam erunt æqualiter extenſa, brachium accuratè convolvent inferiora: aliud linteum molle, albumine ovi etiam imbutum, pulvinaris inſtar, in alæ cavum, ad hunc implendum locabitur: plurima deindè ſtupæ pexæ ſtamina albumine ovi ſimiliter illinita, primum ſuper linteum ſpargi debent, ita ut ſex linearum circiter altitudinem ubique adæquent; quæ omnia ſuper, quatuor ſpleniola oblongata ovi albumine delibuta (& ſicut alia lintea ut decet expreſſa) eamdem ac primam apparatûs partem longitudinem habens, admovenda ſunt ordine ſequenti: unum erit anterius, poſterius aliud, hoc exterius, interius illud, extremitate inferiori humeri tenùs à cervice directò protenſa, ſi ultimum exceperis, quod in alæ ſinu ſupernè terminatur: linteum eâdem omnino formâ eodemque modo extenſum ac primum, ſed ſiccum, his omnibus ſuperponitur.

Tunc demùm celebranda deligatio, mediante faſciâ trium digitorum tranſverſorum latâ, quinque vel ſex ulnarum, pro varietate partium deligandarum, longâ: bis primùm propè humeri condylos convolvi poterit, deinceps circularibus parumper obliquis, nec parùm nec nimiùm adſtrictis, uſque ad alam ſuperiùs ducenda; ibique in modum ſpicæ & quibuſdam circumvolutionibus, corpus & humerum circa, hunc cum illo certè conſtabilientibus, terminanda faſciatio. . . . (*a*)

(*a*) Ad fuſiorem enarrationem adeas, tom. 4, Act. Acad. Reg. Chir. pag. 620.

Hâc operatione abſolutâ, per mitellam ſuſpendi debet brachium inferius, ſat amplam ut illud omne ſuſtineat, & in poſitione tali, ut cum oſſe humeri angulum exhibeat rectum.

Sic involuta relinquenda eſt extremitas, donec glutinatio quæ per ſpatium quadraginta dierum, conſideratis conſiderandis, plerumque abſolvetur, advenerit; attendendum tamen ut verſùs curationis finem articulus quàm leniter moveatur & aquâ calida foveatur, ne rigeſcat.

Si accidentia ſuperveniant, variis mediis ab auctoribus & ſuprà narratis, his medebitur.

Scopum propoſitum attigerimus, ſi quantò hæc nova methodus cæteris hactenùs uſurpatis præſtet, inconcuſſis probaverimus argumentis.

HANC DISSERTATIONEM, Deo juvante, & Præſide M. NICOLAO GUYENOT, Artium & Chirurgiæ Magiſtro, antiquo Collegii Præpoſito, Academiæ Regiæ Chirurgiæ Conſiliario, necnon Fratris Regis, MONSIEUR, Chirurgo; tueri conabitur PETRUS-FRANCISCUS GALLÉE, Dinannæus apud Britones, Artium liberalium Magiſter, in almâ Andegavenſi Facultate Doctor Medicus, nuper in Scholâ Practicâ Chirurgiæ Alumnus, Theſeos Auctor.

FINIS.